

VRAGENAVOND

7 april 1972

Goedenavond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Wel weten wij, dat het heden Goede Vrijdag is. Maar zowel volgens ons programma als volgens uw beslissing, op onze vraag tijdens de vorige bijeenkomst genomen, is en blijft het vanavond:

VRAGENAVOND

Daarom zou ik nu graag uw eerste vraag horen.

Vraag: Verschijnt de profeet Mohammed wel eens op aarde? Waar en wanneer?

Antwoord: Ik moet eerlijk toegeven, dat ik geen inzicht heb in zijn agenda. Ik kan slechts zeggen, dat hij, zoals sommige andere hoge entiteiten, zich soms wel op aarde manifesteert en dan veelal alleen in een groepje van meer ingewijden. Men hoeft dus niet te verwachten dat hij eens een keer komt kijken wat bv. de heer Sadat uitvoert. Hij weet allang, dat datgene, wat in zijn naam mede gedaan wordt, nog maar heel weinig te maken heeft met de leer die hij de mensen heeft getracht over te dragen.

Vraag: Zijn die ingewijden de betere mohammedanen, of geheel andere figuren?

Antwoord: Om de verschijning van een hogere entiteit op aarde te kunnen aanvaarden en hiervan enig nut te hebben, hoef je niet een vroom gelovige te zijn. Wel moet je zelf een innerlijk vermogen ontwikkeld hebben, waardoor je met die hogere entiteit harmonisch kunt zijn. Dit betekent, dat de ingewijdheid niets met trouw aan Mohammeds leer of iets dergelijks te maken heeft. Ik neem trouwens persoonlijk overigens aan, dat Mohammed even weinig zin heeft om met z.g. goede mohammedanen te spreken, als Jezus heeft om met bepaalde als goede christenen bekendstaande mensen te spreken, daar de Islam en het Christendom, evenals andere grote leren, reeds zover afwijken van hetgeen de stichters hebben willen geven: een leefwijze, in plaats van een wijze om je rechtvaardiging te argumenteren, zodat een contact met dergelijke personen voor hen niet belangrijk is.

Vraag: Hoe is de afbeelding van Jezus mediamiek ontvangen en was dit in Zweden?

Antwoord: Eerlijk gezegd weet ik niet precies, wat u wilt. Ik meen, dat u op de Jezus van Thorwaldsen doelt of zoïets. Er zijn op de wereld nogal wat mediamiek ontvangen afbeeldingen, die Jezus voor heten te stellen. Het wonderlijke is, dat deze onderling nogal grote en belangrijke verschillen vertonen. Indien u een mogelijkheid wilt hebben de mogelijke waarde van dergelijke voorstellingen te toetsen, zo wil ik u er wel een geven. De werkelijke gestalte van Jezus op aarde was betrekkelijk klein en gespierd. Het gezicht tamelijk mager, een korte bruine baard, die meestal met de vlam wat puntig was bijgewerkt. Lang haar, donker. Gedragen werden over het algemeen éénkleurige overkleden, waarbij Hij zowel thyeens purper als wit droeg. Komen op een voorstelling dus die kleuren voor en lijken gestalte en gezicht enigszins op het beschrevene, dan kunt u aannemen, dat de gegeven voorstelling ook ongeveer juist is. Ik kan u niet met zekerheid zeggen of dergelijke voorstellingen mediamiek ontvangen zijn. Ik kan ten hoogste stellen dat sterk afwijkende voorstellingen, of zij nu mediamiek ontvangen zijn of niet, niet juist zijn.

Vraag: Trad de Wereldleraar op, op het gebied van de politiek of van de filosofie?

Antwoord: Om Wereldleraar te kunnen zijn, moet je de taal van de aardse filosofen begrijpen, zonder deze zelf ook te spreken en dien je je verre te houden van alle bewuste politiek, daar je onbewust reeds tot speelbal wordt van alle politici zodra zij zouden begrijpen, wat je kunt betekenen.

De wereldleraar was iemand, die zeer praktisch sprak, ofschoon vele van zijn uitspraken voor filosofen wel aantrekkelijk zijn. Maar dat kun je omtrent Jezus ook zeggen. Hij was echter volgens mij geen filosoof, omdat hij zich met concrete waarden bezighield en niet met speculaties. Hij was geen politicus, maar drong wel aan op bepaalde hervormingen. Beter is misschien te stellen, dat hij aandrong op een bepaalde levenshouding, die een hervorming zou betekenen. Indirect is hij dus ook wel politiek van belang. Ik meen zelfs, dat zijn optreden in Azië aanleiding is geworden, ofschoon hij dit zeker niet wenste, tot bepaalde politieke reacties. In dit verband denk ik o.m. aan de communesystemen, die onder zijn invloed zowel in India als Pakistan ontstonden, en de houding die deze gemeenschappen de laatste tijd tegenover de staat aannemen.

Vraag: In welk land werd de wereldleraar geboren?

Antwoord: Zijn geboorteplaats lag iets zuidelijk van Teheran.

Vraag: Is de wereldmeester reeds op aarde geboren?

Antwoord: Hij is reeds weer heengegaan. Verdere gegevens hierover mag ik u tot mijn spijt nog niet verstrekken.

Vraag: Is het mogelijk de medewerking van het medium in te roepen bij bv. vermissing van kinderen, of moord - medewerking van de geest dus?

Antwoord: Wij van de Orde zijn hiertoe niet bereid en hebben hiervoor onze reden. Er zijn echter op de wereld en ook in uw land voldoende paranormaal begaafden, die hun krachten ook gaarne in een dergelijke richting zullen beproeven. Wat ons betreft menen wij, dat iets dergelijks te zeer afwijkt van de taak die wij ons hebben gesteld: het geven van een mogelijkheid tot zelf denken. Bij herhaalde successen zouden wij waarschijnlijk wel heel wat volgelingen kweken, maar dit zijn geen zelfstandige denkers. Denkers zijn in onze ogen belangrijker dan nalopers. U hoeft het hiermee niet eens te zijn, maar zo denken wij er over. Wij weigeren ons daarmee in te laten om dezelfde reden als ik zal weigeren u te vertellen, wie ik geweest ben, hoe ik geleefd heb e.d. Voor heel wat mensen zijn dergelijke gegevens natuurlijk wel erg interessant, maar de kans is groot dat zij voortaan meer denken aan hetgeen ik geweest ben, dan aan hetgeen ik gezegd heb.

Vraag: Gegeven: de gehele mensheid verenigd tot één eenheid en geconcentreerd op één doel. Gevraagd: wat is sterker, de kracht van deze geconcentreerde gedachtenuitstraling of de kosmische invloed?

Antwoord: Daar elke mens naar lichaam en geest onder invloed van kosmische werkingen staat en dit voor de mensheid zou blijven gelden wanneer zij tot eenheid zou komen, zal de geaardheid van de kosmische werkingen de mogelijkheid van de gemeenschappelijk denkende en strevende mensheid blijven bepalen.

Vraag: Wat zou het volgende kunnen betekenen: Een spiegel, stevig op een kastje staand, valt er opeens achter, de spiegel is niet gebroken. Een stevig tafeltje, waarop een bord stond, valt plotseling om, ook het bord was niet gebroken. Een ontbijtmes valt met een harde klap op dikke vloerbedekking. Het mes is op onverklaarbare wijze verdwenen, hoewel de gehele kamer grondig werd nagekeken. Kunt u een verklaring geven?

Antwoord: De eerste vraag, die ik mij zou gaan stellen is wel: zijn de tafeltjes, hoe stevig ook, misschien toch ergens wankel of oneffen geplaats en komt er mogelijk de laatste tijd ongewoon veel zwaar verkeer voorbij? En kan het mes misschien onder een kast of zoiets terecht gekomen zijn, die slechts weinig ruimte boven de vloer geeft, maar te zwaar is om te verplaatsen? U vindt het misschien vreemd, dat ik hiermee begin. Maar wanneer er natuurlijke verklaringen voor dergelijke feiten te vinden zijn, zullen wij daarmee toch eerst rekening moeten houden. Waarom zou men aan een bovennatuurlijke verklaring denken, voor men alle andere mogelijkheden voldoende heeft nagegaan?

Stel dat geen natuurlijke verklaring of mogelijkheid voor het gebeurde te vinden zou zijn. Dan zou ik moeten aannemen, dat er een geestelijke invloed aan het werk is.

Dit zou een poltergeist kunnen zijn, een of andere geestelijke nozem met huishoudelijke neigingen die wil laten zien, dat hij er ook is. Het is natuurlijk ook mogelijk, dat een bepaald signaal wordt gegeven, een bepaald gebeuren wordt aangekondigd. Indien dit laatste het geval is, moet het overeenstemmen met tradities die reeds in de familie of in de omgeving bestaan. Is hiervan geen sprake, zo zal men het gebeurde niet als voortekenen kunnen beschouwen. Nog een laatste verklaring: Het is mogelijk, dat iemand vanuit de geest u voortdurend tracht te bereiken en zo nijdig wordt, dat hij geen gehoor vindt, dat hij zijn toevlucht neemt tot meer zichtbare demonstraties. Niets van mijn antwoord is spottend bedoeld, want alle door mij geciteerde mogelijkheden zijn reeds voorgekomen en kunnen weer voorkomen. Misschien had u liever willen horen, wie het is en waarom. Maar aangenomen, dat dit de juiste oplossing zou zijn, zou hierdoor het karakter van de vraag een zo persoonlijk karakter gekregen hebben dat ik geen antwoord daarop zou mogen geven. Ik meende, dat het meer algemeen gegeven antwoord u de mogelijkheid zou geven zelf een juiste verklaring voor het gegeven geval te vinden.

Vraag: Is het waar, dat onze dieren ook blijven leven en dat zij ons en wij hen later herkennen?

Antwoord: De kans op dit laatste is niet zo groot, zij het dan dat dier en mens gelijktijdig overgaan. De dieren kennen ook een soort voortbestaan. Hierbij zien wij echter een veel snellere oplossing van het astrale, terwijl geestelijk ook sneller het tot een inslapen komt. Het is dus niet zo, dat wanneer hond, kat, paard e.d. overgaan, zij op eeuwige weiden grazen, over kosmische schuttingen mogen jagen of achter katten aan mogen gaan, zoveel zij maar willen. Voor het dier bestaat, ook na de dood, een gebondenheid aan het milieu, die bepaald wordt door de graad van gehechtheid. Naarmate een dergelijke gebondenheid - waaronder ook genegenheid voor mensen - voor het dier meer telt, zal het ook in staat zijn langere tijd zijn vorm te behouden en blijft het zich ook langer enigszins bewust van hetgeen zich afspeelt. Na enkele jaren verbleekt, ook na de sterkste gehechtheid, de vorm langzaam en daarmee verbleekt ook het bewustzijn van het dier. Dit is onvermijdelijk, daar dieren een veel snellere incarnatiecyclus kennen dan de mensen. De sfeer waarin zij tot dan vertoeven, komt ongeveer overeen met de sfeer, waarin een mens enige tijd na zijn dood sluimert, tot hij zich zijn leven op aarde voldoende herinnerd heeft.

Vraag: Welke betekenis hebben de Dode Zee rollen?

Antwoord: Zij zijn in zoverre van belang, dat zij duidelijk maken dat bepaalde schrifturen, die heden in een bepaalde vorm en samenhang als geheel juist worden beschouwd, zij redelijk juist zijn in vergelijking met deze geschriften een tiental of meer eeuwen geleden. Volgens mij is echter bij de vertaling van deze rollen te weinig aandacht geschonken aan kleine verschillen met de nu als juist geldende tekst, daar juist deze kleine verschillen in enkele gevallen de theologen met hun wijze van interpreteren de mogelijkheid tot andere, ja, met de gangbare versie vergeleken, zelfs tegengestelde interpretaties zouden geven.

Verder is het interessant te weten, dat de oudtestamentische wijsheid in de laatste 2000 jaren grotendeels onveranderd werd overgeleverd. Eveneens interessant is het te weten, dat bepaalde christelijke geschriften in een paar honden jaar wel erg veel veranderd zijn. Ofschoon ik meen dat hierover tot op heden slechts enkele geschriften van voldoende ouderdom gevonden zijn en men, naar ik meen, op het ogenblik bezig is oude geschriften te bestuderen in een klooster in de Sinaï, die daar kortgeleden gevonden werden en nu gerestaureerd en ontcijferd worden. Er zullen in de komende tijd nog wel meer schriftrollen e.d. gevonden worden, al is het alleen maar omdat er nu veel mensen zijn, die weten dat ook dergelijke dingen veel geld waard zijn. Dit is een ruime stimulans.

Wel dient men er rekening mee te houden, dat, zouden de ontdekkers en restaurateurs van de oude geschriften tot een bepaald geloof behoren en zij afwijkingen van het in hun geloof liggende in de schrifturen ontdekken, zij niet geneigd zullen zijn hun ontdekkingen snel aan de wereld prijs te geven. Het zal dus nog wel enige tijd duren voor men enig inzicht zal verkrijgen in de bijbel, zoals die bekend was in Jezus' tijd. De Dode Zeerollen zijn aanmerkelijk jonger, maar er zullen in afzienbare tijd ook oudere rollen gevonden worden.

Vraag: Zijn weer, natuurrampen e.d. het gevolg van het gedrag en de geestelijke toestand van de mensheid?

Antwoord: Er is empirisch enig verband te vinden tussen het gedrag van de mens en de kosmos. Maar laat ons daarbij vooropstellen, dat hetgeen ik u ga zeggen, zover het de wereld betreft, ten hoogste als theorie kan gelden. Slechts enkele samenhangen kunnen in zoverre worden aangetoond, dat men kan zeggen: wanneer dit het geval is, gebeurt immer dat.

De mens bezit een gemeenschappelijk bovenbewustzijn waarin praktisch het totaal van de emoties, gedachten en gesteldheid van alle mensen voor een groot deel is opgenomen. Dit gezamenlijk bovenbewustzijn beïnvloedt alle mensen, maar eveneens alles in de natuur dat voor dergelijke werkingen gevoelig is. Zoals u beïnvloed kunt worden door zich wijzigende omstandigheden in de natuur, daardoor afwijkingen in gevoel en gedrag kunt tonen en zelfs afwijkingen in de te verwachten ontwikkeling zult kunnen constateren, zo zijn er in de natuur eveneens labiele evenwichten, waarbij veranderingen in de gedachtenkracht van de mensheid eveneens bepaalde afwijkingen en daarmee ook vaak meer zichtbare gevolgen veroorzaken.

Relaties spelen hierbij een grote rol. Indien bv. een groep mensen het gevoel heeft beter te zijn dan alle anderen, terwijl zij toch wel degelijk de mogelijkheid hebben hun oordeel te toetsen aan de werkelijkheid, maar dit eenvoudig niet wensen te doen, zo blijkt, dat in de meeste gevallen storingen in de natuur, zo deze aanwezig zijn, zich voornamelijk nabij dergelijke groepen zullen openbaren.

Verder weten wij dat er bepaalde samenhangen bestaan tussen menselijke emotionaliteit en het optreden van o.m. vloedgolven, tornado's, terwijl ook aardbevingen tevoren aangekondigd plegen te worden door veranderingen in gevoelsleven en mentaliteit bij de mensen, die in een betrokken gebied verblijven.

Samenhangen zijn dus inderdaad wel aanwezig. Indien wij zeggen, dat de mens invloed op de kosmos heeft, gaan wij echter veel verder. Wij stellen dan in feite o.m., dat een gedachte die op een verre planeet bv. gedacht wordt, in staat is op uw wereld invloed uit te oefenen, of omgekeerd. Dit kan echter alleen, wanneer de intensiteit en gevormdheid van die gedachte zodanig is, dat zij bij de mens - i.c. bij het bewuste leven op die andere planeet - een zekere harmonie tot stand brengt en zo weerklank vindt. Zonder dit bestaat de mogelijkheid dus niet.

En ten laatste nog de kosmische krachten van meer geestelijke aard. Dezen werken in op het totaal van de mensheid. Dit is een van de functies, die zij t.a.v. de aarde bezitten. Voor hen is er dus een voortdurende wisselwerking, waarvan de mens zich gemeenlijk niet of slechts onvolledig bewust zal zijn door het voor hem ontbreken van de nodige contrasten. Denkt men, dat er een directe samenhang bestaat tussen het weer, kosmische factoren, en de mens, zo moet ik dit ontkennen. Dit is niet geheel juist gesteld. Indien er ingrijpende veranderingen van klimaat optreden, zo kunnen wij aannemen, dat zij ofwel door menselijk ingrijpen tot stand komen, dan wel door een natuurlijk proces, dat dan echter gepaard zal gaan met een besefs- en mentaliteitsverandering bij de hoogst gekwalificeerde wezens in de omgeving. Indien u dus op de eerste of tweede paasdag uit wilt gaan en het begint juist dan opeens te regenen, zo moet u niet zeggen, dat u zich verkeerd hebt ingesteld. Zeg dan maar gewoon: het is een rotjaar dit jaar.

Vraag: Wat is de oorzaak van Osteomyelitis en kan men de genezing daarvan bevorderen, ook wanneer dit samengaat met diabetes?

Antwoord: Ik beschik zelf niet over de kennis, die nodig is om hierop een onmiddellijk antwoord te geven, maar zal trachten deze aan een bevoegde voor te leggen. Gaarne ondertussen een volgende vraag.

Vraag: In hoeverre acht u de signatuurleer juist, welke stelt, dat het uiterlijk der planten verraadt welke tendens zich daarin uitdrukt, waaruit men dan weer conclusies trekt t.a.v. de waarde als geneesmiddel?

Antwoord: Ik acht deze stelling maar beperkt juist. Wel kunnen wij aan het uiterlijk van planten het een en ander zien omtrent het geslacht, waartoe zij behoort en dus ook t.a.v. de mogelijkheden die in de plant waarschijnlijk aanwezig zullen zijn. Het betekent echter niet dat de eigenschappen de vorm bepalen, maar dat wij, op grond van voorgaande ervaringen aan de vorm iets omtrent de mogelijke eigenschappen erkend hebben. Steeds weer blijkt dat bepaalde planten uiterlijk veel lijken op zeer giftige of genezingsbrengende planten, zonder dat zij ook maar enige uitwerking daarmee gemeen hebben. Je zou kunnen stellen dat in dergelijke gevallen het uiterlijk geheel in strijd is met het wezen. Wij mogen dus niet als algemeen geldend stellen, dat de vorm, die bij ons bepaalde associaties wekt, zonder meer een signatuur is, aan de hand waarvan wij bij de plant bepaalde eigenschappen mogen verwachten.

Volgens mij heeft de mens sinds oertijden bepaalde vormen geassocieerd met bepaalde krachten. Wanneer hij deze of soortgelijke vormen, waar dan ook, ontmoet, is hij geneigd daarin ook de kracht te zien. Dit is de basis geworden van de primitieve kruidkunde; het gevolg daarvan is weer, dat deze theorieën bij kruidkundigen en later in bepaalde priesterscholen en inwijdingsrichtingen eveneens werd verkondigd. In de praktijk kwam dit erop neer dat door kruidkundigen in het verleden ook vaak kruiden zonder enige werkelijke werking werden gebruikt, alleen maar omdat hun vorm iets suggereerde. Dat dit zo was, kan men heden met de nu beschikbare kennis en mogelijkheden nagaan.

Ik meen dan ook dat wij de signatuurleer niet moeten zien als een zonder meer een wetenschappelijk onaanvechtbare waarheid, maar eerder als het gevolg van overleveringen, die reeds bestonden voor de stichting van de eerste stadstaten in het dal van Eufraat en Tigris. In Egypte heeft deze opvatting eveneens opgeld gedaan en in de middeleeuwen was zij door geheel Europa verbreid. In uw tijd klinken deze stellingen en denkwijzen nog steeds na.

Het jammerlijke daarbij is wel, dat degenen die deze leer verkondigen, vele feiten en logische verklaringen die strijdig zijn met hun theorieën, over het hoofd plegen te zien. Jammer is ook dat juist door dergelijke theorieën velen zich afgestoten voelen t.a.v. het gebruik van planten en kruiden voor genezing, omdat zij dezen met bijgeloof associëren. In het algemeen zullen immers natuurlijke giften en sappen door het menselijke lichaam beter worden opgenomen en met minder nevenverschijnselen verwerkt kunnen worden dan de chemische vervangingsmiddelen waarop zovelen voornamelijk hun betrouwen stellen.

Ik krijg zojuist antwoord op de vraag omtrent osteomyelitis. Volgens de mij verstrekte gegevens bestaat er op het ogenblik een methode, waardoor onderdrukking van deze mergcel-woekering mogelijk is. Wanneer gelijktijdig in ernstige mate diabetes aanwezig is, zal hierdoor de gehele stofwisseling worden aangetast en zal, ondanks de gebruikte therapie, vaak de osteomyelitis verergeren. Remt men echter de diabetes voldoende af, dan zal ook deze kwaal gemeenlijk af gaan nemen. De hiervoor gegeven reden is dat bij een normaal bloedsuikergehalte het bloed in staat is bepaalde stoffen beter te verdelen en afvalstoffen doelmatiger te verwijderen. Gesteld wordt, dat met moderne methoden osteomyelitis met grote kans op goede gevolgen kan worden behandeld. Is er echter gelijktijdig sprake van diabetes, dan zal men in de eerste plaats deze moeten beperken, voor met enig succes getracht kan worden de woekering te onderdrukken. Ik ben voor dit antwoord niet persoonlijk aansprakelijk en hoop maar, dat ik het antwoord goed onder woorden heb weten te brengen. Ik ga over naar de volgende vraag.

Vraag: Hoe is het mogelijk, dat een poltergeist in staat is elektronische apparaturen en zelfs computers a.h.w. te bespelen?

Antwoord: Een poltergeist kan omschreven worden, zelfs indien zij van stoffelijke origine is, als een astraal geheel, dat vergeleken kan worden met een statische lading, welke in zich begrensd een spanningsveld bergt. Door uitstulping van poden is een puntontlading van energie vanuit dit besloten geheel op astraal niveau mogelijk. Vele elektronische apparaten zijn voor hun werking afhankelijk of mede afhankelijk van magnetische velden en reacties daarop. Dezen kunnen door puntontladingen inderdaad gestoord worden, vooral wanneer het gaat om betrekkelijk zwakke velden en stromen.

Magnetische relais, vaak deel van een apparaat, kunnen gemeenlijk ook wel door puntontladingen worden beïnvloed, terwijl het magnetisch veld, dat rond elke stroomvoerende geleider hangt, eveneens door een sterke invloed voor enige tijd beïnvloed kan worden, zodat de weerstand hoger of lager wordt, wat dan weer spanningsval en stroom kan beïnvloeden.

Vraag: Het gaat hier over een poltergeist in een geval beschreven door de parapsycholoog Zorab, waarbij in een advocatenkantoor steeds weer de telefoon ging. Wanneer werd opgenomen hoorde men het tijdsein.

Antwoord: Wanneer ik een dergelijk verhaal hoor, ben ik in de eerste plaats geneigd te denken aan een fout in de centrale, een lek in een leiding, ofwel een fout in het telefoonapparaat. Zelfs indien men na onderzoek dit alles ontkent, vraag ik mij nog steeds af, of nu werkelijk alles in orde is geweest. Er zijn gevallen bekend, waarbij een weinig condensvocht, dat bij het openen van de kast verdampste, zodat het eerst na herhaalde onderzoeken ontdekt kon worden, toch in staat was in een soortgelijk geval valse contacten te veroorzaken. Trillingen in de omgeving schijnen hierbij ook een rol te hebben gespeeld. Het is niet aan mij te oordelen over de vraag, of een bepaalde parapsycholoog ook bij het onderzoek van dergelijke gevallen als topfiguur kan gelden, maar ik zou toch wel graag zeker willen zijn, dat alle andere mogelijkheden voldoende en met voldoende kennis zijn nagegaan, terwijl de onverklaarbaarheid van een gebeuren ook niet terug te voeren kan zijn op een poging een menselijke fout te bemantelen. Ik wil u erop wijzen, dat het bellen van telefoons zonder kenbare reden, zowel als fouten, waarbij altijd weer een aansluiting met verkeerde - dus andere dan gedraaide - nummers ontstaat, tot de veel voorkomende verschijnselen kan worden gerekend.

Het doet mij dan ook wat onwezenlijk aan dat men, na een beperkt onderzoek, een geest voor dergelijke zaken aansprakelijk zou willen stellen. Natuurlijk is er een mogelijkheid, dat hier geestelijk ingrijpen een rol speelde. Ik stel mij voor, dat dit dan de geest van een vroegere cliënt is geweest, die eindelijk zijn advocaat wel eens wilde doen weten, hoe laat het was... Maar zie niet over het hoofd, dat dan van een dergelijke geest geëist wordt, dat t.m. een tiental juiste elektrische impulsen wordt gegeven, wanneer deze inwerkt op het apparaat bij de man in kwestie thuis, terwijl een keuze gemaakt moet worden uit honderdduizenden schakelmogelijkheden in een centrale. Dit laatste zou men ten hoogste aan een deskundige kunnen toevertrouwen, zodat mij dit onwaarschijnlijk voorkomt.

Indien er van een geest sprake is, zal deze dus een groot aantal impulsen moeten geven binnen het apparaat, overeenkomende met de stroompjes, die ontstaan, wanneer u de kiesschijf draait of de cijfers indrukt. Ofschoon onwaarschijnlijk, is iets dergelijks misschien denkbaar, omdat een diëlektricum, dat aan de hoge spanning wordt onderworpen, door kan slaan en in de gebruikte relais gemeenlijk sprake is van lucht als diëlektricum. Indien een wezen met hoge astrale potentie een pode van zijn wezen in dit diëlektricum tussen contactpunten zou brengen, is het dus denkbaar dat inderdaad een stroom wordt doorgelaten, sterk genoeg om een schakeling in een relais te veroorzaken.

Nogmaals: men realiseer zich, dat dit een grote kennis omtrent het functioneren van het apparaat en een vermogen tot onderscheiden van de punten, waarop de signalen moeten worden veroorzaakt zowel als een kennis van de noodzakelijke signalen veronderstelt. Volgens mij is deze laatste mogelijkheid een zo gezochte en ingewikkelde verklaring, dat zij alleen gebruikt kan worden, wanneer alle andere mogelijkheden, zelfs die van een niet ontdekt tijdelijk defect, met zekerheid kunnen worden uitgesloten. Het draaien van de kiesschijf door onzichtbare handen wordt door u niet genoemd en zou volgens mij geconstateerd moeten worden, zodat ik deze mogelijkheid buiten beschouwing heb gelaten.

Vraag: Welke ziektebeelden van lichaam en geest kunnen het gevolg zijn van extreme conditionering?

Antwoord: Wanneer er sprake is van een extreme gedrags- en psychische conditionering, krijgen wij te maken met een gedragspatroon, dat op bepaalde punten strijdig is met het behoeftepatroon van de persoon in kwestie.

Fysieke gevolgen hiervan kunnen zijn: vermagering of zeer abnormale dikte, vaak in korte tijd optredende, verhoging van bloeddruk, grotere kwetsbaarheid - indien de basisvoorwaarden daarvoor aanwezig zijn althans - voor woekeringen, t.b., het optreden van wratten etc. Psychisch komt een vaak met moeite onderdrukte, maar toch steeds weer de persoon beheersende agressiviteit naar voren. Verder ontstaat een soort blindheid voor feiten, zodat de werkelijkheid bij voortdurend zeer eenzijdig en vaak met bepaalde feiten in strijd geïnterpreteerd wordt. In vele gevallen ontstaat een droomleven, dat geheel in strijd is met de gegevens van de conditionering. Grote schuldgevoelens ontstaan dan, welke in vele gevallen weer op anderen worden afgereageerd. Soms ook ontstaat een droom, die op de werkelijkheid geënt wordt en een vorm van waanzin inhoudt. Denk aan godsdienstwaan. Wanneer de eigen gevoelens van schuld of zondigheid sterk worden, zien wij vaak, dat men met geweld anderen tot het goede leven wil bekeren, dan wel als schadelijk tracht te vernietigen.

Als voorbeeld mag o.m. gelden dat mensen, die in een kloosterleven sterk geconditioneerd waren, maar innerlijk gevoelens van schuld en onzekerheid kenden, vaak tot de meest gevreesde inquisitores werden. Mensen met een sterk gevoel van minderwaardigheid blijken zich vaak te wenden naar de militaire stand, waar zij dan een uiterlijk gevoel van meerwaardigheid weten aan te kweken. Zij zijn dan degenen die enorm hangen aan alle voorschriften, terwijl ook steeds weer blijkt, dat zij onder geen voorwaarde kunnen of durven improviseren. In oorlogen zijn dit vaak de figuren die anderen onnodig in de dood zenden; in de kazernes zijn zij vaak degenen die, ondanks alle goede bedoelingen, steeds weer het zich ongelukkig voelen van de manschappen op hun geweten hebben. Ik dacht dat deze voorbeelden verder verhelderend zouden kunnen werken. Maar beweer nu niet, dat ik heb gezegd dat elke militair iemand is met een onderdrukt minderwaardigheidscomplex, stammende uit sociale conditionering.

Vraag: En bij meer geestelijke conditioneringen die elkaar tegenspreken, zoals er velen in de christelijke wereld zijn te vinden?

Antwoord: Hoe vreemd het u ook moge lijken, er bestaan geen conditioneringen die elkaar werkelijk in de persoon tegenspreken. Wel kunnen bepaalde conditioneringen elkaar overschaduwden of verdringen. Vindt overschaduwing plaats, dan valt de zwakste conditionering automatisch tijdelijk terug en speelt even geen rol van betekenis meer. De maatschappelijke conditionering is altijd weer sterker dan de christelijke. Maar de geestelijke conditionering neemt daar over, waar de maatschappelijke conditionering zwak is en neemt tevens over als verklarende factor op het ogenblik, dat maatschappelijke noodzaken in meer praktische termen ondanks de conditionering niet aanvaardbaar zouden zijn.

Vraag: Als christelijk mens heb ik altijd gehoord over de barmhartige Samaritaan, waarbij de zorg uitgaat naar het slachtoffer van de rovers. Tegenwoordig zien wij echter, dat niet het slachtoffer, maar de rovers met alle zorg omringd worden en dat op kosten van de gemeenschap.

Antwoord: Begrijpelijk. U vergeet, dat de meeste volgelingen van Jezus reeds zeiden: hoe mooi is toch deze gelijkenis, helaas, wij zijn geen Samaritanen. M.a.w.: in de christelijke gemeenschappen is men in vele gevallen geneigd de zorg voor de gekwetsten aan anderen over te laten. Maar als handhaver van de orde, en drager van het gezag dient men zich natuurlijk wel met de rovers bezig te houden en dat doet men dan zo zachtzinnig, dat men het gevoel kan koesteren de mensen tot een nieuw niveau op te heffen, ofschoon zij in de praktijk toch door eenieder in de modder gedrukt worden. In bepaalde intellectuele kringen van de onderwereld zegt men dan ook wel: reclassering betekent declassering.

Vraag: Zeggen de verschillende graden van kleurenblindheid iets omtrent de psyche van de mens, die ermee behept is?

Antwoord: Over het algemeen niet. Ik ken mensen die geheel niet kleurenblind zijn en toch alles alleen maar in zwart en wit kunnen zien.

Vraag: Wat onthult het onvermogen om in dromen kleuren te zien over de dromer?

Antwoord: Dromen zijn geen werkelijke beleving, maar slechts een mengsel van in hem op het ogenblik overheersende indrukken, gedachten en associaties, door een in de slaap vrijkomend

onderbewustzijn in een bepaalde samenhang geplaatst. Komen er kleuren bij in de droom, dan is de kans groot, dat hier een weerkaatsing is van een werkelijke beleving, die buitenlichamelijk plaats vond.

Vraag: Het schijnt, dat een rode doek ook in het volslagen duister de karakteristieke eigenschappen van de kleur behoudt. Voorbeeld: tomaten, bewaard in het duister, maar in een rode doek, blijven langer goed dan in een zwarte. Rood baaien ondergoed beschermt beter tegen reuma dan wit. Hoe kan dat?

Antwoord: Ik sta verbaasd. Maar op die manier leer ik nog iets van u. Ik kan u alleen het volgende zeggen: Rood, als kleur, is een eigenschap die alleen tot uiting kan komen, daar een kleur in feite berust op de absorptie van het gehele spectrum met uitzondering van de kleur die zichtbaar wordt. Men zou kunnen stellen, dat weefsels van een bepaalde kleur een doorlaatbaarheid of afscherming betekenen tegen stralingen die de mens niet ziet, zoals bv. infrarood.

Wat de reuma betreft: indien het feit inderdaad is geconstateerd, kan het zowel liggen aan het feit, dat de rode baai slechts bepaalde stralingen van het lichaam doorlaat, terwijl witte baai alle stralingen weerkaatst. De mogelijkheid is echter niet uitgesloten, dat niet de kleur op zich, maar bepaalde reacties, gewekt door de gebruikte kleurstoffen, aansprakelijk zijn.

Wat die tomaat betreft: ik ben nog steeds sprakeloos. Maar nu u het zo zegt: ik kende vroeger een oude pastoor met een zeer kleurrijk reukorgaan, die goed kleurhoudend en fris bleef en de man had een rode zakdoek.... Vergeef mij, dat ik even spot. Maar er zijn mij in feite geen werkelijke gegevens hierover bekend, zodat ik ten hoogste kan speculeren. Als speculerende over de door u genoemde mogelijkheden kom ik mij, gezien in het licht van mijn eigen kennis, wat belachelijk voor. Mogelijk wilde ik iets daarvan op het onderwerp overdragen. Zelfs indien u een vroegere verklaring, die ik gaf, hier wilt citeren en spreken over een gevoel van minderwaardigheid, dat wordt omgezet in een pretentie van meerwaardigheid, zal ik u dit niet kwalijk nemen.

Vraag: Kortgeleden is hier in den Haag een filmavond geweest waarmee de organisatoren meenden te kunnen bewijzen, dat de beste kern van het Nederlandse volk af zou stammen van Zebulon, een zoon van aartsvader Jacob. Wat is uw mening?

Antwoord: Ik geloof graag, dat die mensen zoiets aan willen tonen. Maar in Jacobs' dagen was er nog geen film. Wat moet ik daarover verder zeggen?

Ik meen dat een dergelijke stelling past bij de verloren stammentheorie en alles wat daar verder bij behoort. Een theorie, die in alle opzichten nogal ver gezocht blijkt te zijn, maar schijnbaar ten doel heeft delen van bepaalde volkeren te kunnen verklaren tot delen van Jahwe's uitverkoren volk. Mij blijkt steeds weer, dat menigeen voor het gevoel van uitverkoren zijn, heel wat onredelijke argumenten aanvaardt en wil geloven.

Vraag: Twee wetenschapsmensen hebben veel van hun tijd besteed aan dit probleem en zoveel curieuze parallellen gevonden, dat ik meende u deze vraag ernstig voor te mogen leggen.

Antwoord: Ik kan helaas mijn mening niet wijzigen. Ik wijs u erop, dat ook geleerden vaak dwaas kunnen zijn, doordat zij de onredelijkheid en eenzijdigheid in hun eigen pogingen tot bewijsvoering niet willen zien. Wat de opvallende en curieuze parallellen betreft: Ik kan u vele van dergelijke parallellen noemen in een vergelijking tussen grote delen van de Nederlandse bevolking en de chimpansee en de gorilla. Op grond hiervan en enkele zelfs in de historie te vinden parallellen t.a.v. groepsgedrag zou ik toch niet zonder meer willen beweren, dat de Nederlanders in het bijzonder van apen afstammen en wel in het bijzonder bepaalde groepen, van de chimpansee en de gorilla. Waarmee ik maar wil zeggen, dat het zoeken naar dergelijke parallellen eerst zin heeft, wanneer wij in staat zijn precies na te gaan hoe de zaken in het verleden werkelijk waren, of op grond van andere wetenschappelijke waarnemingen een mate van gelijkheid hebben geconstateerd, die dan met de parallellen verder geïllustreerd kan worden.

Niemand kan echter antwoord geven op de vraag, wie en wat Vader Jacob wel was, welke afstammelingen hij in feite had, waarheen deze laatsten en hun kinderen zich hebben verplaatst, in hoeverre vermengingen zijn opgetreden etc.

Ik merk hierbij op, dat de bijbel op zich in wetenschappelijk werk niet zonder meer als getuige kan worden aanvaard, omdat de verklaring, dat de bijbel Gods woord is en op zuivere waarheid berust, alleen berust op de verklaring die in die bijbel aangetroffen wordt, plus een geloof dat t.a.v. dit boek bestaat. Met de parallellen kan men natuurlijk voor zichzelf wel iets aanvaardbaar maken. Maar indien dan verder blijkt, dat het gebruik van gegevens volgens eigen overtuiging zonder bewijsbare samenhang ook nog ten doel heeft de verheffing boven anderen van een bepaalde groep kenbaar te maken, is voor mij een dergelijk streven dermate hachelijk, dat ik aarzel een mening kenbaar te maken. Want ik gevoel dan vaak medelijden met de mensen die hierin geborgenheid zoeken en er zo tevreden mee zijn. Maar indien mij een dergelijke vraag met nadruk wordt gesteld, moet ik wel antwoorden, vooral wanneer een poging om de zaak lichter af te doen, mislukt. Mogelijk beledig ik iemand door te spreken, zoals ik doe. Maar een ernstig ingaan op een dergelijke vraag in meer bevestigende zin zal hoogstens wat gevoelens raken en aan de andere kant bijdragen tot een afstomping van de kritische vermogens van de mens op aarde. Dit komt zijn bewustwording niet ten goede.

Vraag: Geldt dit ook voor de vraag, wie de werken van Shakespeare geschreven heeft: hijzelf of Bacon?

Antwoord: Bacon heeft ze niet geschreven, maar althans een deel van deze werken komt voor rekening van Chris Marlowe. Maar het heeft volgens mij ook weinig zin hierover te strijden; het lijkt mij minder van belang, wie achter de werken schuilgaat: de ijdele acteur of mogelijk een edelman-dichter. Belangrijk is eerder, dat de bard in zijn toch wel wat bloederige stukken vele interessante en stimulerende uitspraken en denkbeelden naar voren brengt. Ik vrees, dat door de strijd over de persoon van de werkelijke dichter de belangstelling voor iets anders tekort zal komen, de betekenis van de werken in uw tijd voor u en uw medemensen. Volgens mij neemt dan vaak nieuwsgierigheid de plaats in van de praktische ervaring, die toch de enige basis is voor een werkelijke bewustwording. Ik hoop, dat u mij mijn visie niet euvel duidt.

Vraag: U hebt indertijd frappante antwoorden gegeven over Atlantis en waarheen die volkeren zijn gegaan. Ik dacht, dat u dit ook zou kunnen doen t.a.v. de stammen van Israël.

Antwoord: U zou dit aan Franciscus moeten vragen, die is specialist op dat terrein. Ik ben trouwens ook niet degene die over Atlantis heeft gesproken. Die dingen hebben mijn belangstelling niet. Maar ik zal wel eens voor u navragen. Dan kunnen wij ondertussen een volgende vraag afhandelen.

Vraag: In de droef-komische film "Wat zien ik" worden wij geconfronteerd met bizarre perversiteiten. Kunt u zeggen, hoe zoiets kan ontstaan?

Antwoord: Ik heb de film niet gezien, maar komische en bizarre perversiteiten bestonden in mijn tijd ook wel. Ik zou willen stellen dat vele personen eerst in een bepaalde gemoedstoestand moeten komen, voor bevrediging voor hen mogelijk is. Het is mij bekend dat vele mensen zich gedrongen gevoelen om eerst een schijnwereld, een niet geheel reële toestand te scheppen. Hierdoor kunnen zij uit hun persoonlijkheden en dagelijkse gebondenheden ontsnappen, waardoor zij zichzelf meer kunnen en durven laten gaan en zo tot bevrediging komen.

Dit geldt op elk terrein wel, maar mede door de wat vreemde benadering van de seksualiteit, die in uw dagen gangbaar is of was, hebben vele mensen juist op dit gebied moeilijkheden. Een van de hoofdoorzaken lijkt mij wel de opvatting, dat seksualiteit, zo zij al geuit mag worden, alleen geuit mag worden volgens een vast patroon, terwijl aan menselijke delen en gedragingen maatstaven worden verbonden die met de bevrediging niets te maken hebben. Weinige mensen kunnen aan de gestelde normen in werkelijkheid beantwoorden. De doorsnee mens weet dit wel te compenseren door niet opvallende normafwijkingen in zijn denken en gedrag. Het is echter mogelijk dat sommigen zozeer onder morele druk of andere complexen gebukt gaan, dat zij in de werkelijkheid geen voor hen aanvaardbare uitingen kunnen vinden.

Zij vluchten dan in een fantasieleven, dat, zo het kenbaar geuit wordt meestal - volgens mij verkeerdelijk - als perversiteit wordt gerubriceerd. Alleen dromen geeft, vooral op seksueel terrein, niet alle mensen een voldoende bevrediging, zodat zij althans een deel van die droomwereld zoeken om te zetten in werkelijkheid in de hoop tot een werkelijke bevrediging te komen. Iets dergelijks vinden wij bij de orgiastische clubs van duivelaanbidders. Dezen bestonden o.m. in Engeland in grote aantallen. Het ging hen om de mogelijkheid zich uit te leven op een wijze die zelfs in hun maatschappij als niet toelaatbaar werd beschouwd. Maar velen van hen geloofden werkelijk in de duivel als hun meester, daar zij hierdoor gelijktijdig stelling konden nemen tegen allen, die vrede, orde, zeden wilden handhaven en zo toch een stempel van goedkeuring voor hun gedrag konden verwerven.

Vraag: Over de I King (I Ching? Red.) werd hier gezegd dat het werpen van de stokjes geen enkel werkelijk verband houdt met de steller van de vraag, maar dat de spreuken, die zo worden gevonden, in feite dienen als punt van uitgang voor een reeks associaties. Dit heeft velen met mij verwonderd, omdat wij geleerd hebben dat je probleem een persoonlijk veld rond je vormt, dat op het vallen van stokjes, dobbelstenen e.d. van invloed is.

Antwoord: In de eerste plaats is het verkeerd hier de dobbelsteen bij te noemen, want de I King (I Ching? Red.) wordt gebruikt met stokjes of munten. In de tweede plaats meen ik, dat het niet geheel waar is, dat de val van stukjes e.d. alleen bepaald zou worden door de eigen uitstraling van de mens. Dit zal alleen waar zijn, wanneer, bewust of onbewust, reeds bestaande telekinetische kwaliteiten tot uiting komen. Bij sterke concentratie kan dit wel voorkomen. Omdat het kan, maar niet noodzakelijkerwijze altijd zo zal zijn, is het verstandiger aan te nemen, dat het resultaat van het werpen willekeurig is. Wat trouwens verklaart, waarom elke gebruiker op de drie gezochte antwoorden er t.m. één treft, dat onbegrijpelijk is en waarmee hij ook niet weet, wat te doen. Werkelijk duidelijk is geen van de antwoorden. Maar je meent dat er een samenhang tussen vraag en gevonden dicht moet zijn, dus kom je uiteindelijk toch wel tot een verklaring. De verklaring geeft u zelf, die staat niet in het boek en wordt daardoor in feite niet bepaald, maar wel gestimuleerd. Men is zozeer geconcentreerd op het probleem, dat willekeurige sleutels in staat zijn een associatiereeks op gang te brengen, waarmee ook onbewust aanwezige kennis kan worden overgebracht naar het bewuste. Dit is de kern en feitelijke verdienste van menige wichelmethode.

Ik moet even onderbreken. Ik heb contact gehad met broeder Franciscus. Zijn verklaring is de volgende: Van de z.g. verloren stammen kan worden gezegd, dat zij zijn blijven steken. Twee stammen zijn bv. blijven steken na de gevangenschap in Egypte. De leden daarvan bevonden zich in de tijd van de uittocht in verschillende wingewesten en verre provinciën van het land. Meerdere leden van deze stammen waren dragers van Egyptische waardigheden. Tijdens de Babylonische gevangenschap zijn zelfs drie z.g. stammen zoekgeraakt. Stammen of groepen van mensen dus, die niet teruggingen, maar o.m. met de Perzen mee zijn getrokken. Het grootste deel van de andere verloren stammen verdween kort na Salomons bewind: zeevaarders en handelaren, krijgers op expeditie. De joodse invloed in het Nabije Oosten is oud, maar een invloed van Semitische aard, zoals men in verschillende westerse volkeren meent aan te kunnen tonen, kwam gemeenlijk niet voor 1600 tot stand, terwijl vermenging met de volkeren door assimilatie van een deel der joden eerst plaats gevonden heeft na de Franse revolutie. Het antwoord van Franciscus komt er dus op neer, dat de 'verloren' stammen niet zijn weggetrokken en niet lange tijd hun stamgemeenschap hebben bewaard, maar a.h.w. zijn opgegaan in de gastvolkeren.

Wat de I King (I Ching? Red.) betreft nog dit: er zijn vele voorstellingen die wij associëren met invloeden buiten ons, maar die alleen erkend kunnen worden, wanneer zij reeds in ons bestaan. Denkt u maar eens aan de Rorschachtest. Willekeurige vlekken brengen bij verschillende mensen verschillende associaties teweeg die als kentekent worden beschouwd voor hun innerlijke toestand. Op soortgelijke wijze spelen zich processen af bij vele wichelmethoden. Mijn uitspraak zou zelfs gelden voor horoscopie, omdat wel algemene interpretatiemogelijkheden bestaan maar werkelijk belangrijke gegevens alleen verkregen kunnen worden wanneer men tot intuïtieve interpretatie overgaat. Deze is gebaseerd op associatie in de persoon, die de interpretatie geeft.

Ik moet besluiten en kom tot een treurige conclusie: Bij de beantwoording van uw vragen blijk ik in 3 van de 4 gevallen meer tijd besteed te hebben aan het afbreken dan aan het opbouwen van iets. Ik zou liever opgebouwd hebben. Maar je moet soms eerst slopen voor je kunt gaan bouwen.

Wanneer een mens uitwijkt naar allerhande exclusieve stellingen en veronderstellingen, dan bewijst dit over het algemeen, dat hij in zijn eigen wereld volgens eigen gevoel niet geheel past. De mens echter, die in zijn eigen wereld een zekere weg weet te vinden, kent ook wel geloof, heeft ook voorkeuren. Maar hij zal nimmer proberen zichzelf boven of buiten de gemeenschap te stellen. Hij wil geen aparte wereld met aparte mogelijkheden en werkingen, maar zoekt eenvoudig een mogelijkheid om meer zichzelf te zijn in de wereld. De praktijk is veel belangrijker dan de theorie. Al degenen die theoretiseren over bv. "Wat zien ik", zullen daarbij wel gelijk hebben. Maar zullen zij met al hun theorieën iets veranderen aan het zielige, het smartelijk komische in de wijze, waarop vele mensen hun voldoening zoeken. Ik dacht van niet. Ik dacht dat je theorie alleen dan kunt gebruiken, wanneer zij ook praktisch zin heeft en het je mogelijk maakt in je eigen wereld beter te leven zonder in bepaalde aspecten jezelf boven of buiten die wereld te plaatsen. Bewustwording is een kwestie van ervaren, niet alleen maar van theoretiseren. De mens die naar bewustwording streeft, zal die dan ook moeten zoeken op basis van de wereld, waarin hij geïncarneerd is.

Alleen krachtens die wereld, zijn mogelijkheden en ervaringen daarin, zal hij geestelijke verder kunnen komen en geen enkele excessieve theorie, of dit nu een plat, hol wereld of de verloren stammen betreft, is in staat om hem verder te brengen. Dit geldt ook bv. voor elke spiritistische these, die de mens doet denken, dat hij uitverkoren is boven anderen. Zeker, spiritisme, spiritualisme kunnen vaak de mens helpen door hem te confronteren met de andere kanten van hetgeen hij gelooft of denkt. In deze zin zijn zij ook van praktisch belang. Maar zodra je dit alleen maar gebruikt om uit te wijken voor de consequenties van een praktisch bestaan in een werkelijkheid van feiten, die je niet kunt verdragen, is de kans groot, dat ook dezen schadelijk zijn voor de bewustwording.

Onze Orde heeft altijd weer getracht de dingen zo reëel mogelijk te stellen. Zij heeft daarnaast getracht vele verschillende mogelijkheden, visies en geloven a.h.w. te overkoepelen. Maar dat is alleen mogelijk, wanneer wij uitgaan van het standpunt, dat alles wat geleefd en beleefd wordt, voor de geest nuttig is en in de praktijk ook uitvoerbaar en kenbaar.

U zult mij hopelijk vergeven, dat ik deze stelregel op mijn wijze heb toegepast. Een andere spreker had dit waarschijnlijk op een andere manier gedaan. Volgens mij is het beter te horen, dat je mogelijk een dwaas bent om dan in de praktijk te ontdekken, dat het er nog wel mee door kan, dan te mogen horen dat je een wijze bent en er zo toe gebracht te worden je in het geheel van je leven steeds meer als een dwaas te gaan gedragen.

Vrienden, ik dank u voor uw aandacht. Ik wens u een goede avond en hoop voor u dat de volgende spreker volgens uw normen wat sympathieker te keer zal gaan.

TWEEDE GEDEELTE VAN DE AVOND

Goedenavond, vrienden.

Ook in dit tweede gedeelte van de avond kunnen wij ingaan op uw niet-persoonlijke vragen.

Vraag: Er wordt wel gesproken over het ten ondergaan van entiteiten. Kan dat?
Antwoord: Deze mogelijkheid bestaat inderdaad wel. Indien een entiteit de werkelijkheid omtrent zichzelf voortdurend weigert te erkennen, ontstaat een isolement dat in het begin niet zeer strikt is. In het Ik betekent echter de herinnering toch nog een confrontatie met de werkelijkheid.

Hierdoor gaat de entiteit er vaak toe over steeds meer delen van zijn besef en herinnering te ontkennen. Hiermee zal hij ook zijn eigen mogelijkheden beknotten. Wat overblijft is op de duur slechts een vaag Ik-besef, waarbij alle ervaring en herinnering teniet is gedaan. Van daaruit ontstaat weliswaar weer een groei, maar de persoonlijkheid als zodanig is dan tenietgedaan.

Vraag: Is de identiteit met de vorige persoonlijkheid dan geheel niet meer terug te vinden?

Antwoord: Ik meen, dat dit inderdaad het geval is. Met zekerheid spreken zou inhouden dat je alle gevallen dient te onderzoeken. Maar wanneer wij nagaan dat alle herinneringen en daarmee dus ook alle aan de persoon vorm en inhoud gevende waarden verdreven zijn uit het besef, het bewustzijn, lijkt het mij, dat geen enkele gelijkenis meer bestaat of hoeft te bestaan tijdens een nieuwe groei, met de oude persoonlijkheid.

Vraag: Ik heb een film gezien, waarin een dame twee verschillende persoonlijkheden in zich had. Waren dit er werkelijk twee of was het een psychische ziekte?

Antwoord: Wanneer men daarover een film maakt, zo mag dit volgens mij wel worden beschouwd als een symptoom van een psychische ziekte in uw tijd. Indien u zich afvraagt, of inderdaad twee verschillende geestelijke persoonlijkheden tezamen in één lichaam kunnen wonen, zo moet het antwoord luiden, dat dit mogelijk is. Maar alleen - en dit is een *conditio sine qua non* - dat beiden volledig harmonisch zijn, zodat deze twee naar buiten toe inderdaad en steeds als één enkele stoffelijke persoonlijkheid op zullen treden.

Een andere mogelijkheid is dat door scholing of milieu een bepaald en belangrijk deel van de stoffelijke persoonlijkheid onderdrukt wordt. Het onderdrukte deel van het Ik kan zich dan onder omstandigheden tot een secundaire persoonlijkheid ontwikkelen. Wanneer deze door omstandigheden tijdelijk de overheersing krijgt - een soort Jekyll-Hyde effect - hebben wij te maken met een gespleten persoonlijkheid. Dit wordt inderdaad als een psychische ziekte beschouwd.

Ook bestaat er nog de mogelijkheid van zogenaamde aanhechting, waarbij een persoon die in de geest leeft, door omstandigheden verward geraakt in de uitstraling van een op aarde levende persoon. De gast zal hieruit gevoelens putten en zal soms ook proberen eigen gevoelens en gedachten te doen prevaleren boven die van de gastheer. Dit kan inderdaad aanleiding worden tot een afwijking in gedrag en gevoelsleven op een wijze die op aarde krankzinnigheid wordt genoemd.

Vraag: Wanneer u spreekt over een stoffelijke persoonlijkheid, houdt dit dan in dat er ook een geestelijke persoonlijkheid bestaat?

Antwoord: Het betekent, dat wat men stoffelijk als de persoonlijkheid beschouwt en de werkelijke persoonlijkheid van een ego niet identiek zijn. Uw stoffelijke persoonlijkheid is de uiting, of men zou zelfs kunnen stellen: het symptoom van een klein deel van het werkelijke ego. De geest is bij een persoonlijkheid steeds weer het geheel van diens ervaringen, besef en bewustzijn, waardoor de eigen reactie t.a.v. alles, wat als zijnde niet deel van dit Ik bepaald zal worden. Deze omschrijving is inderdaad feitelijk juist.

Vraag: Mij is opgevallen dat de laatste paar weken heel wat mensen beïnvloed worden en agressie tonen of gedeprimeerd zijn. Heeft dit nog verband met het paasgebeuren, invloeden vanuit de astrale wereld, of...?

Antwoord: Hiervoor zijn verschillende invloeden aansprakelijk. In de eerste plaats dient men zich te realiseren dat wij op het ogenblik te maken hebben met een kosmische roodinvloed plus een toenemende witinvloed, terwijl gelijktijdig de verhoudingen binnen het zonnestelsel zeer onevenwichtig zijn. Wat astrologisch waarschijnlijk zou worden uitgedrukt met een veelvuldig voorkomen van vierkanten etc. Verder is met het bereiken van het lentepunt op aarde de tijdelijke heerschappij begonnen van een invloed die kabbalisten op grond van hun berekeningen een Saturnus-invloed plegen te noemen. Anders gezegd: het natuurlijke jaar brengt een rechterlijke invloed, waarbij bestaande tegenstellingen zowel verduidelijkt als verscherpt worden.

Wanneer u bij dit alles dan nog rekening houdt met de steeds sterker optredende omwenteling, die vanuit de invloed van Aquarius voortkomt, zo zal het u duidelijk zijn dat vele mensen inderdaad gedeprimeerd en geprikkeld zullen zijn, zelfs al betekent dit voornamelijk maar, dat zij zich niet aan kunnen passen bij datgene, wat op het ogenblik harmonisch is. Hun disharmonie is een beleving die ontstaat door een terugvallen naar oude gewoonten, begeerten en denkwijzen in een wereld, waarin dezen niet meer aanvaardbaar zijn.

Vraag: Het geeft dus niets met het paasgebeuren te maken?

Antwoord: Neen, dit heeft dus niets met het paasgebeuren te maken. U weet misschien dat de datum van het paasgebeuren, althans de tijd waarin het valt, willekeurig is gesteld en dat men juist de lenteperiode daarvoor heeft gekozen om het in de plaats te kunnen stellen van de verscheidene lentefeesten van eens. Maar daar dezen nimmer zo zwaarwichtig beleefd zijn als het zonnewardfeest – waarvan het kerstfeest in de plaats kwam – heeft het paasfeest nimmer de diepere innerlijke betekenis gekregen van het kerstfeest, zodat de reacties van alle mensen tezamen en daardoor het scheppen van mogelijkheden voor bijzondere beïnvloedingen van buitenaf steeds minder groot is geweest. Maar de prikkelbaarheid van deze tijd, het gevoel van tekortschieten of tekortgedaan worden, dat bij velen deze periode een grote rol kan spelen, is verankerd in het wezen van deze gehele tijd. Wel kunnen wij stellen dat de paasvakantie, de dagen vooral, hierdoor conflictrijker zijn en tegen einde van de paasdagen vooral veel blikschade de gevoelens wel bijzonder scherp tot uiting zal doen komen.

Vraag: Er zijn mensen, die ontevreden zijn met hetgeen hen aan geestelijke waarden door kerken en genootschappen wordt geboden, zodat zij zelf op zoek gaan en in zich een soort waarheidsdetector ontwikkelen, waardoor zij, al lezende en zoekende, vinden dat hen aangewezen wordt wat waar is en wat niet waar is. Het merkwaardige hierbij is, dat hen dan ook bv. in een boek zaken worden aangewezen die zij niet begrijpen, of antwoord zoeken op vragen die in hen zijn opgekomen en dan een zin vinden die niet begrepen kan worden. Kunt u hierover iets zeggen?

Antwoord: Dit fenomeen is ons bekend. Laat ons voorop stellen dat degenen die op enigerlei wijze geen voldoening meer kunnen vinden in een kerkelijk of dogmatisch geloof, in hun wezen gemeenlijk nog steeds gelovig blijven. Dit betekent, dat hun denken en reageren nog wel gebaseerd is op datgene, wat in hun gemeenschap werd aangenomen, maar dat zij zichzelf als arbiter t.a.v. betekenis en waarde daarvan zijn gaan stellen tegenover de autoriteit van de kerken, die zij juist in deze niet geheel kunnen aanvaarden. Het resultaat is dus niet alleen een eigen zoeken, maar vooral een zoeken naar datgene wat met het eigen denken en gevoelsleven het meest harmonisch is.

In vele gevallen kent de mens zichzelf niet. Wanneer hij met een vraag komt die de onbekende of door hem verdrongen aspecten van de eigen persoonlijkheid raken, zal hij een antwoord eveneens willen zoeken in bv. leerboeken of een bijbel. Hij neemt dan een tekst die hij zichzelf vaak niet kan verklaren, omdat hij door het juist interpreteren daarvan het door hem niet bij zichzelf erkende tekort zou moeten toegeven. Het door blijven leven met dergelijke zaken, wat veel voorkomt, is dus een in feite met een innerlijk beseft tekort of tekortschieten doorleven, zonder dat men dit voor zichzelf als zodanig wenst te erkennen.

Vraag: Nog iets over geestelijke identiteit. Zijn wij daaraan voor eeuwig gebonden of hoe zit dat?

Antwoord: Wij zijn gebonden aan onze ziel. Het volgende is, zoals u zult begrijpen, voor ons nog een theoretische of filosofische verklaring.

Wij hebben een ziel. Deze ziel is deel van een goddelijke totaliteit. Zij kan dus niet het geheel daarvan omvatten, maar blijft altijd beperkt tot datgene wat zij in dit totaal is. De mogelijkheden tot beleving en uiting zullen voor die ziel dus bepaald worden door de wijze waarop zij als deel bestaat te midden van de totaliteit. De geest heeft dus eveneens een bepaalde karakteristiek, die mede bepaald wordt door de plaats van de ziel in het geheel.

Dan is er dus inderdaad sprake van een geestelijke identiteit die eerst dan kan worden opgelost tot een besef van totaliteit, wanneer de ik-begrenzing, die voor de geest in het geheel van haar ervaring noodzakelijk en onvermijdelijk is, te niet wordt gedaan en een absoluut openstaan voor alle krachten en invloeden tot stand is gekomen.

De geest heeft een grote reeks van mogelijkheden om zichzelf te meten, te beproeven, te leren kennen. Maar zij hoeft daarbij niet alle mogelijkheden te gebruiken, omdat wij in de praktijk eerder werken als een kind met een z.g. cijfertekening, waarbij men dus zelf een lijn trekt van punt 1 naar punt 2 enz., zodat men het beeld dat de tekening bevat op deze wijze verkrijgt, ofschoon de tussenliggende vlakken in feite leeg blijven. Door de omlijning wordt echter de identiteit, de inhoud van de tekening wel degelijk bekend. Op soortgelijke wijze kan een geest, die dezelfde mogelijkheden heeft als een andere geest, op een geheel ander punt beginnen en zo komen tot een gelijk resultaat bij een geheel ander leven en streven. De eerste ervaringen - punten - bepalen immers, hoe men verder moet gaan om een groeiend besef met een blijvende harmonie in zich te kunnen handhaven en hogere harmonie te bereiken. Dit impliceert dus weer, dat de mogelijkheden tot ontwikkeling in het Al praktisch oneindig gevarieerd zijn, maar dat de weg van een geest hierbinnen beperkt is en dat de eindplaats, die de ziel uiteindelijk bewust in zal nemen in de kosmos, reeds van het begin af aan bepaald is.

Is dit voldoende?

Vraag: Is er daarna nog een ontwikkelingsproces in het goddelijke kenbaar, of is er hiermede sprake van een absoluut eindpunt?

Antwoord: Wanneer ik op een toren sta en naar de horizon kijk, zo weet ik, dat er wel iets achter zal liggen of althans liggen kan. Maar mijn eigen vermogen tot constateren houdt op, daar waar de buiging van de aarde mij met de lijn van de horizon confronteert. Wanneer ik geestelijk zover kom dat ik de totaliteit van het goddelijke ga beseffen en het geheel van de mogelijkheden die daarin voor mij bestaan, zo ben ik nog steeds begrensd, daar mijn begrip niet het totaal goddelijke omvat. Zolang dit niet het geval is, zal ik ook niet kunnen zeggen of een andere ontwikkeling na de voltooiing van deze bewustwording in het goddelijke denkbaar is.

Ik kan slechts constateren, dat de eenwording met het goddelijke door het wegvallen van de begrenzings van de eigen persoonlijkheid, waardoor het geheel van de tegenstellingen tussen ik en niet-ik worden opgeheven, het voor ons laatst kenbare einddoel is.

Vraag: Er is wel eens gezegd dat na de dood volledige compensatie voor alle vreugden en lijden optreedt. Hoe kan een slachtoffer na de dood een compensatie krijgen voor het ontzettende lijden, dat onverdiend moest worden doorgemaakt?

Antwoord: Onverdiend is een term die u alleen kunt gebruiken aan de hand van maatstaven en normen die voor u op dit ogenblik gelden. Het is dus niet zeker of een dergelijk lijden niet noodzakelijk was voor de bewustwording van de betrokken entiteit. Alle lijden heeft zin, daar het een confrontatie betekent met Ik en wereld, waaruit een verdere bewustwording voor het gehele Ik kan voortvloeien. Dan kan men iemand die betrekkelijk kort maar zeer fel lijdt, misschien vergelijken met een mens die contant betaalt, terwijl iemand die zijn gehele leven enigszins lijdt, vergelijkbaar wordt met iemand die zijn bewustwording op afbetaling verwerft.

In beide gevallen zal een bewustzijn worden verworven, dat strookt met de prijs in lijden enz. die daarvoor werd betaald, al zal er in het tweede geval mogelijk enige interesse bijkomen door het zelfbeklag. Zelfs wanneer het gaat om slachtoffers van de inquisitie of concentratiekampen, zo moeten wij aannemen, dat het lijden een overeenkomstige mogelijkheid tot bewustwording inhoudt. Indien die mogelijkheden gerealiseerd zijn in de geest, zal de geest in kwestie over een zoveel grotere wijdere wereld kunnen beschikken, dat hij de prijs voor deze erkenning zelf als zeer gering zal gaan beschouwen.

Ik dacht, dat het principe van de zaak u hiermede wel duidelijk zal zijn. Wij kunnen in lijden en vreugde geen onderscheid maken tussen geest en stof, daar de geest zich identificeert met de stof en dus alle lijden en alle vreugde geheel zal ondergaan.

Kennis, succes enz. zijn voor een geest eerder attributen van de materie, maar werkelijke belevingen ondergaat zij tezamen met de stof en volledig. Men zegt wel eens dat het weinig verschil uitmaakt of je nu in gedachten of werkelijk zondigt. Voor de geest is de voorstelling en daarmee gepaard gaande emoties bepalend, niet de vraag, of het geheel ook voor anderen kenbaar tot werkelijkheid wordt. Degene, die mentale smart ervaart, zal daaruit geestelijk dus dezelfde mogelijkheden kunnen winnen, die een ander uit lichamelijk lijden verkrijgt. Wat ook betekent dat het niet mogelijk is de werkelijke hoeveelheid en intensiteit van lijden bij anderen voldoende te beseffen om op grond daarvan tot een oordeel te komen.

Ten laatste zij opgemerkt, dat een lichaam maar een zeer beperkte hoeveelheid pijn kan verdragen. Daarna wordt het contact tussen de zenuwcellen verbroken of ontstaat bewusteloosheid. Zeer veel pijn en smart komt tot een hogere intensiteit, omdat het denken, het voorstellingsvermogen enz. de pijnervaring kunnen opvoeren tot ver boven het lichamelijk nog te dragen en mogelijke peil. De compensatie zal echter optreden voor de opgedane ervaring, ongeacht bijkomstigheden.

En hiermede eindigen wij deze bijeenkomst. Ik dank u voor uw aandacht.

Goedenavond.

d.d. 31 maart 1972